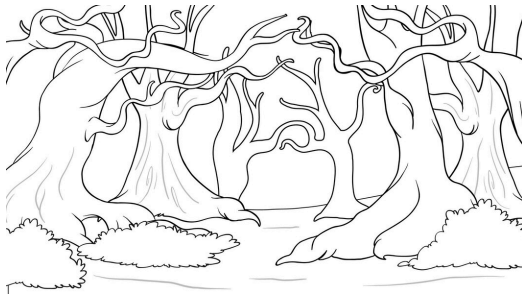

SPRAKELOOS

een verhaal over
de eekhoorn
en de krekel

Op zijn gemak maakte de krekel aan het begin van een prachtige zomeravond een ommetje door het dierenbos. Bij de grote open plek zag hij ineens de eekhoorn op de onderste tak van de kastanjeboom in het gefilterde licht van de lage zon. De eekhoorn staaarde in de verte en had hem niet eens in de gaten.

‘Wat zit jij daar te doen, zo stilletjes? Zo ken ik je niet’, riep de krekel naar boven.

De eekhoorn schrok maar wilde niets laten blijken. Hij had geen zin in het geklets van de krekel en negeerde hem altijd zo veel mogelijk. ‘Oh, niks eigenlijk. Ik zat na te denken en daarom heb ik liever dat je even je mond houdt.’

‘Dat moet jij nodig zeggen, je houdt zelf bijna nóóit je mond!’ zei de krekel.

‘Dat kan wel zijn’, zei de eekhoorn terwijl zijn staart nerveus heen en weer ging, ‘maar je hoeft niet alles altijd zo direct te zeggen, ook al heb je gelijk.’

‘Waarom zat je te denken?’ Van nieuwsgierigheid wreef de krekel met zijn pootjes over elkaar.

‘Nou, over van alles. Toen ik vanmiddag in de grote eik klom, moest ik ineens denken aan de oude, wijze uil Theodorus, die mij en een paar andere dieren wijze lessen heeft geleerd. Ach, het voelt als een eeuwigheid geleden.’

‘Ik had ook wel wijze lessen van Theodorus willen krijgen’, tjrpte de krekel een beetje verongelijkt. ‘Zeg eens, eekhoorn, wat voor wijsheden heeft die uil je precies bijgebracht?’

‘Je bent wel nieuwsgierig, zeg. Theodorus leerde me hoe je moet luisteren naar andere dieren. Dieren die eenzaam zijn, of pijn hebben en soms verdrietig zijn.’

De krekel stond even na te denken en keek in het rond. ‘Oh, zoals de rups, die in zijn eentje in zijn coconnetje zat te wachten en met niemand kon praten? Of de haas, die per ongeluk door de egel was geprikt en toen een jaar lang niet door het bos kon rennen?’

‘Juist!’ zei de eekhoorn. ‘Die dieren hebben aandacht nodig. Als je dat geeft, ben je een dierenbuddy. Ik ben toen naar het huisje van de haas gegaan. Ik kon zijn pootje niet genezen, maar hij kon wel zijn hart luchten. En toen we samen een grote wortel hadden gekocht, voelde hij zich al een heel stuk beter.’

‘Oh, doe je dat allemaal? Het lijkt me best moeilijk’, zei de krekel.

De eekhoorn ging rechtop zitten en stak zijn kin naar voren. ‘Ik kan het door de wijze lessen van Theodorus’, zei hij met een uitgestreken gezicht.

‘Maar als ik vragen mag, heb je daar eigenlijk wel tijd voor?’ vroeg de krekel. ‘Je bent altijd zo druk. Ik zie je maar van boom naar boom springen met je bruine staart die achter je aan wappert. Je bent altijd maar bezig met verzamelen van eikels. Volgens mij ligt je holletje tjokvol. En dan heb ik het niet eens over je wintervoorraadjes, die je her en der verstoppt. Ik ben benieuwd of je zelf nog weet waar ze liggen.’

‘Tjee, zeg, je stelt wel scherpe vragen, krekel’, riep de eekhoorn geïrriteerd en kreeg meteen een rode kleur. Diep van binnen voelde hij dat de krekel gelijk had. ‘Je legt je pootje op de zere plek’, zei hij met enige aarzeling, ‘Ja, ik ben eigenlijk veel te druk. Daardoor vergeet ik nog weleens wat en dan word ik nóg onrustiger. Het is mijn eeuwige probleem. Maar om dat nou zo open en bloot in het bos te bespreken. Zeg, waarom kom je niet even op de tak tegenover me zitten? Dat praat een stuk makkelijker.’

‘Ik dacht dat je nooit zou vragen’, knipoogde de krekel en kroop behendig naar boven en zat in een oogwenk op de tak tegenover de eekhoorn.

‘Omdat we nu zo fijn aan het praten zijn, zal ik je iets verklappen’, zei de krekel. ‘Ik weet waar jij altijd je wintervoorraadjes verstoppt’, en hij wees naar de dikke eik aan de rand van de open plek. ‘Als jij ze dan weer eens vergeten bent, kan ik er lekker van snoepen.’

‘Oh’, lachte de eekhoorn. ‘Ben jij dat steeds? Vanaf nu hou ik je in de gaten, mannetje. Ik zal je ook een geheim vertellen. Dierenbuddy zijn, is helemaal niet zo moeilijk als jij denkt. Je hoeft bijna niets te doen. Een paar vragen stellen, een beetje luisteren en af en toe wat hummen en knikken. En daarna ga je samen pret maken om de moed erin te houden. Het is veel makkelijker dan praten. De tijd vliegt voorbij voordat je er erg in hebt.’

‘Oh, is het zo makkelijk? Dus daarom doe je het al zo lang’, zei de krekel. ‘Het kost je geen moeite. Ja, zo kan ik het ook! Maar eekhoorn, wordt het dan niet een beetje saai?’

‘Tja, saai, soms wel. Maar dan hoor ik daarna onverwachts weer boeiende verhalen van de zieke dieren. Doordat ik dierenbuddy ben geworden, is niet alleen de wereld van de zieke dieren vergroot, maar ook de mijne! Wie had dát

verwacht? Ik zou er wel een boek over kunnen schrijven, tenminste, als ik meer tijd had.'

'Dan ga ik je boek lezen', zei de krekkel, en hij tjrpte al bij het idee van al die interessante verhalen. 'Maar, eerlijk zijn, ben je het na al die jaren toch niet een keer zat? Tenslotte blijf je een eekhoorn en die houden van rennen en vliegen en niet van al te veel stilzitten.'

'Krekkel, dáár zat ik nou juist over te denken, voordat jij langs kwam. Hoe hield ik het al die tijd vol? Toen bedacht ik me ineens dat ik als dierenbuddy, in plaats van hoog in de boom, juist regelmatig met mijn pootjes op de grond kwam te staan. Vanaf de grond ziet het dierenbos er heel anders uit dan vanuit mijn vertrouwde holletje.'

De krekkel zat aandachtig te luisteren en keek vanaf de tak over het bos, alsof er ook voor hem een nieuwe wereld open ging. Hij kwam zelf nooit verder dan wat gefladder op de grond.

'Geloof het of niet, maar na verloop van tijd ging ik anders tegen de dingen in het bos aankijken.' Van opwindning klapte de eekhoorn met zijn pootjes. 'Ik verzamelde moeiteloos eikels tot mijn wintervoorraadjes barstensvol zaten, maar ik zag dat veel zieke en oude dieren helemaal geen wintervoorraadje hadden. En sommige dieren hadden wel genoeg te eten, maar zaten in hun eentje te kniezen, omdat ze niemand hadden om daar samen van te genieten. Als ik dan bij die dieren op bezoek was geweest, besepte ik me dat ik het zelf zo slecht nog niet had.'

'Oh, wat een wijze gedachte.' De krekkel begon echter een beetje sikkeneurig te kijken. 'Veel dieren zijn helemaal niet aardig als je ze voor het eerst tegenkomt, of ze doen een beetje vreemd.'

'Dat is juist het leuke eraan,' lachte de eekhoorn, 'dat ze anders zijn. Na verloop van tijd ga je ze leren kennen en dan blijken het hele leuke dieren te zijn. Zou jij dan alleen maar tussen die luidruchtige krekels willen zitten?'

'Néé! riep de krekkel luid. 'Dat is doodsaa! Die verhalen heb ik nou wel gehoord!'

Ze wisten even niet meer wat ze moesten zeggen.

'Ik zou ook wel een dierenbuddy willen zijn', zei de krekkel plotseling. 'Dan hoor ik ook nog eens andere verhalen. Ik heb zelf een klein wereldje, als ik eerlijk

ben. Meestal ben ik alleen. Als ik ergens kom, zeggen ze vaak tegen mij dat ik erg veel geluid maak en dan kijken ze er zó bij, dat ik me heel klein voel en niets meer durf te zeggen. Ik vraag me af of ik wel een goede dierenbuddy kan zijn.’ Hij deed zijn kop een beetje schuin en keek de eekhoorn aan met tranen in zijn ogen.

De eekhoorn zag het verdriet op zijn gezicht en schoot zelf ook bijna vol. ‘Het is niet leuk als je dat steeds te horen krijgt en helemaal niet als ze zo kijken,’ zei hij, ‘ook al hebben ze soms gelijk. Want je bent ook een heel aardig en slim dier.’ Zijn hersens kraakten om iets te bedenken wat de krekkel zou kunnen helpen. Hij dacht aan zijn eigen ontdekkingsreis als dierenbuddy, met prachtige momenten maar ook met hobbels en kuilen en situaties dat hij het spoor bijster was. Ineens stak hij zijn pootje op.

‘Hoor eens, Krekkel, niemand zegt dat je als dierenbuddy perfect hoeft te zijn. Als je iets meer probeert te luisteren en je vraagt of de dieren je af en toe een knipoo geven als je iets te veel geluid maakt, en dan niet boos wordt, dan komt het vast goed. Weet je, je hebt ook veel leuke verhalen te vertellen waar de dieren graag naar luisteren. Op zomeravonden zing je een prachtig lied. Combineer het gewoon een beetje.’

‘Oh, daar zit wat in’, zuchtte de krekkel opgelucht. ‘Maar de verhalen van de zieke dieren, ik heb geen idee hoe ik die moet onthouden met dat kleine koppie van me.’ Hij inspecteerde de eekhoorn. ‘Jij hebt een veel groter hoofd waar al die verhalen gemakkelijk in passen.’

‘Groter hoofd? Lieve krekkel, het gáát helemaal niet om je hoofd, daar zit alleen maar kouwe drukte in. Het gaat erom of je een warm hart hebt. Hoe zit dat eigenlijk bij jou?’

‘Tja, eh, mijn, mijn hart ...’ De krekkel begon te stotteren en antwoordde zo zacht, dat de eekhoorn het nauwelijks kon verstaan.

‘Zal ik dan maar eens kijken of je een warm hebt, krekkel? Als je dat wilt, moet je naast me komen zitten.’

De krekkel knikte en sprong razendsnel naar de andere tak. Er had nog nooit iemand naar zijn hart gevraagd. De eekhoorn legde een pootje op zijn hart en hij keek de eekhoorn vol verwachting aan.

‘En? Voel je wat?’ riep hij met een hoog, nerveus stemmetje.

‘Tjee, krekkel, ik sta versted’. De eekhoorn maakte een wijds gebaar. ‘Met dat hart van jou kun je een heel bos verwarmen. Wist je dat niet?’

De krekel begon over zijn hele lijf te blozen en tjrpte luid. ‘Ik had wel een vermoeden maar ik durfde het niet hardop te zeggen.’

‘Durfde niet?’ vroeg de eekhoorn stomverbaasd. ‘Dierenbuddy’s mogen ál hun talenten inzetten en dingen proberen, dat is juist het mooie. Krekel, volgens mij ben jij een hele goede dierenbuddy!’

De krekel begon te glimmen als een vuurvliegje in het donker. ‘Echt? Ik kan niet wachten om te beginnen, eekhoorn. Maar ik vind het ook spannend. Kunnen we samen af en toe eens praten over hoe het gaat?’

‘Wat een goed idee, krekel, samen! Dan zijn we vanaf nu dierenbuddy’s voor elkaar.’ Ze gaven elkaar spontaan een omhelzing.

‘Weet je wat?’ zei de krekel. Laten we er meteen mee beginnen’, en ze gaven elkaar alvast een vette knipoog.

En zo zaten ze samen op de dikke tak, sprakeloos naar elkaar te luisteren en keken elkaar af en toe begripvol aan, in het zachte oranje licht van de ondergaande zon, die langzaam verdween achter de donkere bomen van het dierenbos.

Colofon

Sprakeloos - Een verhaal over de eekhoorn en de krekel

22-11-2024

Auteur: René Jillissen

Geschreven voor Stichting Buddy Netwerk en geïnspireerd op de dierenverhalen van Toon Tellegen

Illustratie: Enchanted Forest Pathway Vector Illustratie, Freepik.com

Copyright ©2024 Leiden

Contact: renejillissen@gmail.com